

REVISTA ORĂȘTIEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe 1/2 an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 10 fr. la an.
Manuscrise nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

EDITOR AL FOII:

Aurel Popovici-Barcianu, director.

PROPRIETATEA

Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.

INSERTIUNILE:

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a 2-a oară
5 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr.
Atât banii de abonament cât și pentru inserțiuni, sunt
a se trimite la adresa: „Minerva” institut tipografic
în Orăștie (Szászváros).

Crăciunul.

Nici o sărbătoare, din câte sunt peste an, nu ni-se pare atât de importantă și de sgomotoasă prin ceremoniile ei deosebite, ca sărbătoarea Crăciunului. Copiii mai cu seamă, privesc și apreciază această sărbătoare cu totul altcum, de cât bătrânii. Pentru copii sărbătoarea Crăciunului este ziua cea mai veselă și fericită, deoarece li-se împlinesc din belșug dorințele inimii lor fragede. Când se apropie Crăciunul, ei încep a număra zilele, orele și minutele care-i mai desparte, pentru a putea merge liber din casă în casă, și a striga cât le ține gura urările de fericire obicinuite. Vre-o câteva nuci, câteva mere, câțiva covrigi și altele ce primesc dela vecini și dela alții, îi fac cei mai fericiți din lume și le cauzează o bucurie nespuse de mare. Din suflet mulțumesc eu acelor oameni, cari i-au primit în casă pentru a le dori viață îndelungată, ear' dacă tocmai se întemplă că nu peste tot locul sunt primiți cu aceeași bunăvoință, ei tot nu se supără, ci se bucură și cu cea mai mică cinste ce li-se face, mângâindu-se cu aceea, că dacă la acest Crăciun n'au avut noroc să câștige cât au voit, apoi va da D-zeu de la cel viitor le va merge mai bine, căci, har Domnului, dar' Crăciunul în fiecare an cade odată.

Cu totul altcum judecă însă omul mai în vîrstă, omul cu familie, asupra acestei zile de bucurie și veselie. E ușor a te cugeta la ele, dar' trebuie să te gândești înainte de toate și la împregiurările în cari te afli, la nevoile și grijile cari te apasă. La mulți, ba putem zice că la partea cea mai mare dintre noi, inima le e plină de suspine și amărăciune, știind că Crăciunul se apropie, și ei săraci fiind, nu numai că

nu le stă în putință a face vre-o bucurie copiilor lor iubiți, dar' abia că au doar' ce să mănânce, ca să nu peară de foame. Dar' se mângăie și ei cu aceea, că așa li-a fost data dela D-zeu, și tari în credință îndreaptă rugăciuni ferbinți la cel atotputernic, ca barem pe copiii lor, să-i învrednicească de o soarte mai bună.

Poporul nostru, trebuie să serbeze și el ziua Crăciunului, nu însă ca copiii, ci ca oameni deștepți și cugetători. Putem avea dorințe aspirațiuni, griji și multe nevoi, și printr'o muncă serioasă putem aduce la îndeplinire multe, căci vieța unui popor, nu e de asemănat cu vieța unui om. Cumpătul trebuie să fie în toate, căci cu timpul se fac multe. Foarte bine știm, că poporul nostru poate serba anul acesta cu oare-care bucurie Crăciunul, și să mulțumească lui D-zeu, că ne are de grije, și ne stă într'ajutor ca să putem progresa din an în an. Mulțumită cerului, că națiunea noastră mai are încă mulți bărbați luminați, energici și sinceri, cari în adevăr luptă și jertfesc chiar pentru binele poporului.

Fiecare om, zice un proverb german, e meșterul norocului său, care va să zică că acel om, fie el un singur individ, sau un popor întreg, dacă are o inimă sinceră și un cap puțin mai luminat, judecă, chibzuește, raționează, muncește, asudă și atinge idealul său.

Românii nu suntem tocmai din acei oameni superstițioși și fanatici, cari se credem într'un *noroc*, care poate din întâmplare să cadă la un om, sau la un popor; adecă fără să lucreze, fără să muncească și fără nici o judecată să aștepte ca să-i vie de-a gata toate ce-i trebuie pentru existența sa. Noi știm, că fiecare om trebuie să muncească și să se cugete la toate ceea-ce face, căci numai astfel poate exista și progresa.

Cu atât mai mult trebuie ca un popor să bage bine seama în toate acțiunile sale și să muncească din greu.

Aceia, cari sunt puși în fruntea poporului, și cărora li-s'a încredințat soarta lui, trebuie să caute a-și împlini datoriile lor cu sfințenie, a lupta cu energie și cu toată forța necesară, pentru binele poporului și al țării întregi.

În lupta pentru existență, care am dus-o până acuma, și o vom duce și pe viitor, cu plăcere ne vom osteni. Și credem, că la această frumoasă luptă vor lua parte toți binevoitorii neamului nostru. Și aceasta odată întâmplată, putem zice cu mândrie, că ne-am împlinit datorița de adevărați reprezentanți ai poporului.

Din această luptă sinceră avem cel puțin dreptul a spera, că la anul, cu ajutorul lui D-zeu, vom serbători Crăciunul mai vesel și cu inima mai plină de bucurie.

Ear' în aceste plăcute speranțe, dați-ne voe, iubiți cetitori, a Vășura din suflet petrecere bună de sfintele sărbători.

Alegere de Metropolit.

În ședința a treia a congresului național bisericesc electoral, care s'a ținut Sâmbătă la Sibiu, s'a ales de Metropolit al Românilor gr.-or., în locul răposatului Miron Romanul, Prea Sfinția Sa dl episcop al Aradului **Ioan Meșianu**.

Ear' pe scurt cum a decurs această ședință:

La orele 10 a. m. toți membrii ședinței se aflau deja în sală. Nu peste mult au sosit și Prea Sfinții Episcopi, ocupând P. S. S. Ioan Meșianu prezidiul și deschizând ședința. După aceasta se trece la verificarea protocolului.

După verificare, P. S. Sa domnul Episcop Ioan Meșianu, fiindcă a fost luat în combinație la alegere, s'a retras din demnitatea

de comisar, ocupându-i locul Ilustritatea Sa dl Archimandrit și vicar arhiepiscopesc Dr. Ilarion Pușcariu.

Ocupându-și nou alesul comisar locul, Prea Sfinții Episcopi s'au depărtat din sală.

Di Dr. Ilarion Pușcariu arată în cuvinte alese, că marele act trebuie să se săvîrșască cu toată sfințenia și că Ilustritatea Sa încă-și va împlini cu sfințenie onorifica însărcinare.

După acestea roagă pe D-zeu să-i lumineze și să le ajute, ca în scaunul metropolitan să ridice o persoană, care cu demnitate să conducă biserica Românilor ortodoxi din Transilvania și Ungaria.

Di Mateiu Voileanu, notarul general al ședinței, cetește lista deputaților din archidieceasă, din diecesa Caransebeș și Arad, apoi una generală. Presentă apoi două pachete de bilete, unul cu numele deputaților din archidieceasă, celalalt cu al celor din diecese împreună.

La cetirea acestor liste se constată, că din archidieceasă lipsește 1 (Dr. Iancu Meșianu), ear' alegerea unuia a fost nulificată (T. V. Ghiaja), prezenți 58. Dela Caransebeș au lipsit 3, și dela Arad 4, prezenți 53.

Pentru-ca numărul deputaților din archidieceasă să nu întrecă pe al celor din diecese, se porcede la sortare pentru restabilirea parității.

Punându-se ședulele în urnă, președintele scoate pe rând 5 ședule. După aceasta se constata că fiind 106 votanți, majoritatea voturilor e 54, și apoi se trece la însași alegerea, adecă la votisare.

S'a făcut o liniște solemnă. Notarul general cetește câte un nume, ear' cel cetit pășește și pune în urnă ședula de vot.

După-ce s'au depus toate, președintele le numără și constată că consună cu numărul votanților.

Începe apoi cetirea ședulelor. Toți așteptau cu nerăbdare rezultatul alegerii. Primul vot e pentru P. S. Sa Episcopul Ioan Meșianu, al doilea pentru P. S. S. dl Episcop Nicolau Popea, apoi ear' Meșianu și ear' Popea, aproape alternativ.

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTIEI”

Recunoștința din copilărie.

Era în ajunul Crăciunului; un cer posomorit acoperea pământul și par'că avea să ningă, dar' fulgii invirtindu-se câțiva prin aer atingeau pământul și nu se mai cunoșteau.

Cugetele mele erau nehotărâte ca și timpul și o tristeță adâncă îmi strîngea inima. Stam lângă sobă cu capul plecat și în tăcerea unei reverii ascultam niște glasuri depărtate, care-mi vorbeau de satul meu natal, unde mi-am petrecut anii copilăriei.

Fără de veste ușa se deschise și intră ca o săgeată amicul meu Alexandru.

— Scumpul meu, îmi zise el, am venit să-ți arăt o programă de petrecere, pe care am alcătuit-o mai adineaori. Vei vedea dacă am reușit. Ascultă.

Văzând că nu mă mișc, se plecă la gura sobei și mă privi drept în ochi.

— Ce ai? ești trist.

— Cam așa.

— Dar' care-i pricina?

— Nu vei înțelege.

— Mă crezi așa prost?

— Nu, amicul meu, dar' tu ești orășan și încă dintr'un oraș mare. Norul cam întune-

cos care-mi apasă inima vine de departe, de peste văi și dealuri brumoase, aducându-mi priveliști și emoțiuni ce nu se pot înțelege de ori-cine, mai cu seamă dacă nu e țeran.

— Țeran sau nu, eu cred că o inimă trebuie să înțeleagă toate supărările unui amic ca să le poată împărtași.

Găsiți în aceste cuvinte un așa ton de importanță, încât eu cu iubire strînsii mâna amicului meu și-i cerui iertare.

— O s'ascuți atunci câteva din amintirile mele? îl întrebai.

— De ce nu, afară e un vînt înțepător; la tine e bine. Dă cleștele să mai deștept tăciunii și poți începe.

— Sunt acum douăzeci de ani, era tot în ajunul Crăciunului, mama îmi zise de dimineață:

— Azi să fii cu minte, George, dacă vrei ca Moș-Crăciun să-ți lase și ție o turtă când va trece.

Toată ziua am stat neclintit în casă și sara m'am culcat de vreme, de teamă să nu fac vr'o nebunie.

A doua zi când m'am deșteptat am găsit sub căpătâi o turtă mare, caldă, rumenă, cu un miros gustos de ouă și de brânză.

M'am frecat la ochi și dându-mă jos din pat am luat-o în brațe cu un fel de triumf.

— Ah! eată și turta.

O bucurie nespuse îmi cuprinse inima și așa fi voit să o arăt la toată lumea.

— Cum mai miroase! am strigat eu mamei, care mă privia rîzînd.

Am plecat cu turta de lângă pat și era cât p'aci să cad jos de greutate.

— Unde o duci? întrebă mama.

— Mă duc s'o arăt Mariei.

Maria era o fată deșteaptă și harnică, care mă spăla și mă îmbrăca dimineața și-mi făcea ziua chipiuri de hârtie și bice.

Dar' ca să ajung în odaia ei, trebuia să ies pe ușa din față și să trec prin curte.

M'am supărat pe ușa, căci cu turta în brațe îmi venia greu s'o deschid, apoi am plecat grăbit. Mama nu mă perdea din ochi și făcea haz.

Ajungînd în capul scării, văzui o fetiță stînd înaintea casei și care venise să ceară de pomană. Avea pe ea o rochiță subțire cu dungii negre și o haină scurtă, ruptă în mai multe părți. O văd pare-că și acum cu ochii lacrimînd de vîntul rece, tremurînd și cu fața albă și slabă.

Văzîndu-mă cum duceam turta începui să zimbească; eu stătui pe loc și o privii cu niște ochi mari, desorientat și mirat.

Mama se oprî după ușa și mă pîndea. După trecere de câteva minute, și ca o

concluziune a cugetărilor mele, deschisei gura și o întrebai:

— Dar' tu n'ai turtă?

— Nu, răspuse fetița surizînd din nou și privind cu poftă la turta mea.

— Dar' de ce n'ai?

— Pentru-că...

Plecă capul și o roșeață îi veni în față. Mă coborii încet pe scări, uitîndu-mă să văd dacă cineva mă urmăria.

Îi trîntii apoi turta în brațe zicîndu-i:

— Na, 'ți-o dau ție, du-te să nu te vază mama.

Dar' mama mă văzuse și d'abia suii scările când eșind de după ușa mă ridică în brațe și mă acoperi de sărutări, pe ochi, pe față, pe gât. Biata mamă, plîngea spunîndu-mi că lui D-zeu îi plac copiii cari au inimi miloase.

Catrina, căci așa se numia fata, veni de aci înainte în toate Sâmbetele la casa noastră și eu îi dădeam tot ce puteam strînge pentru dînsa în cursul săptămînei.

Aceasta dură mai multe luni. Intr'o Sâmbătă n'o mai văzui. Atunci m'a cuprins o măchnire. Părea că-mi vin lacrimi în ochi și în ciuda mea mă hotărîi să nu-i mai dau nimic. Dar' uitîndu-mă la bucățile de zăhar și prăjituri cu cari nu știam ce să fac,

Mai la urmă însă numele Episcopului Mețianu a început a fi citit tot mai des. Mețianu 15, Popea 10, Mețianu 34, Popea 21, Mețianu 45, Popea 30, Mețianu 54, adică majoritatea; sala atunci a răsunat de repețite strigăte de »să trăească!«, Popea 39, și în urmă Mețianu 64, ear' Popea 41 și un vot alb.

După aceasta președintele comisar Dr. Ilarion Pușcariu enunță solemn, că în virtutea prescrierilor Statutului organic și în urma alegerii încheiate, P. S. S. dl Episcop al Aradului Ioan Mețianu e declarat de ales Archiepiscop și Metropolit al Românilor ortodoxi din Transilvania și Ungaria.

S'a ales apoi o comisie de 3, care a vestit pe nou alesul și l'a poțtit în mijlocul congresului.

Sosind nou alesul, a fost foarte viu aclamat și felicitat, în numele congresului, de dl comisar Dr. Il. Pușcariu.

P. S. S. dl Episcop Ioan Mețianu a mulțumit apoi congresului pentru încrederea ce i-a dat, zicând următoarele:

„La auzul votului, prin care măritul congres m'a distins cu înalta sa încredere, alegându-mă la cea mai înaltă demnitate a bisericii noastre, sufletul meu se înalță la Dumnezeu, care a inspirat de sigur și acest vot al D-Voastră, și cuprins de simțul grațitudinii față de bunul Dumnezeu, mă întreb cu psalmistul: „Ce voi face eu Domnului Dumnezeului meu pentru atâ ea bunătați ce a făcut mie!“

Pătruns de emoțiune răspunde sufletul meu, tot cu psalmistul: „Spune-voiu și voiu vesti numele lui printre neamuri și popoare în toate zilele vieții mele!“

Cunoscând eu — continuă bătrânul prelat — și simțind greutatea sarcinii la care mă chemați să o port, așa ceva cuvânt se mă subtrag dela ea. Dar' cum tare cred cuvintelor dumnezeiești, că „unde se vor aduna doi în numele meu, acolo sunt și eu, și ce vor cere dela mine da-le-voi lor“, consider acest vot ca votul bisericii, și votul bisericii ca voința lui Dumnezeu, dela împlinirea căreia nu mă pot retrage.

Cu mulțumită deci, cu toată resignațiunea și toată încrederea în Dumnezeu primesc votul ce 'mi-l-ați dat, și dacă el va primi și întărirea preînaltă, gata voiu fi să lucră pentru biserica noastră în bună înțelegere cu fratele meu în Christos, Episcopul Nicolae Popea, în bună înțelegere cu venerabilii membri ai acestui și ai viitoarelor congrese, spre a justifica și prin fapte încrederea ce ați pus în mine. Deși am firma convingere, că ați fost conduși numai de interesele bisericesti, vă rog să-mi păstrați și pe viitor iubirea D-Voastră cum și eu vă voiu păstra iubirea și stima mea, întru mulți ani de conlucrare mănoasă spre binele bisericii, a poporului și a patriei noastre!“

După acest cuvânt acoperit de aplause, Preasfințitul iarăși se retrage.

Toți Românii cred, că în persoana noului Metropolit, biserica ortodoxă română din

Transilvania și Ungaria și-a aflat pe adevăratul părinte.

Dorim și noi din suflet noului Metropolit vieață îndelungată!

Actele privitoare la alegerea de Metropolit a P. S. S. Episcopului Ioan Mețian au fost așternute la guvern încă Duminecă, pentru a fi supuse M. S. Impăratului spre întărire.

Părerea unanimă e, că nu se va ivi nici o pedecă, așa că în timp de o lună se va face și instalarea.

Ungaria fără — lege.

Starea rea în care a ajuns țeara sub regimul lui Bánffy e de necrezut și nici că s'a mai pomenit o astfel de stare în vr'un stat din Europa.

Cu 1 Ianuarie n. 1899 Ungaria a devenit o țeară fără lege, aceasta din cauză că nu s'a votat pe viitor nici barem vr'un budget provisor.

De present țeara se cărmue de un guvern, care nu are nici o împuternicire din partea factorului competent, a dietei.

În situația de astăzi, guvernul nu are nici un drept nici să cheltuească din banii țerii, nici să încasseze din venitele ei.

Din acest motiv lumea se și întreabă, că mai plăți-va dare sau ba? deoare-ce, după lege, nici un cetățean nu poate fi silit la aceasta, în urma relei stări în care a ajuns țeara.

Ministrul de finanțe Lukács, a și lansat o îndrumare cătră toate oficiile de dare, că deocamdată să se sisteze stringerea dărilor pe calea execuției, până la un alt ordin. Aceasta de teamă, ca nu cumva cetățenii, când se vor duce sbirii ca să încasseze darea, să-i iee pe fugă, știind cu toții că nefiind budgetul votat, n'au nici dreptul să le ceară dare.

Deoare-ce mai multe comune din Ungaria au protestat deja până acum plățirea dării. Cât vor mai dăinui încă aceste lucruri în această nefericită țeară, nu se știe, dar' e mai mult ca sigur, că tot mai tare se apropie de o prăbușire generală, după-cum ei înșiși mărturisesc, căci, în urma-urmelor, se află și printre ei unii, cari, acum, când au ajuns la marginea prăpastiei, văd că au alunecat pe-o cale, de unde cu greu se vor mai putea re-întoarce. — Halal de ei!

Reuniunea femeilor rom. din Hunedoara.

Cu cât mai nepăsători stau unii domni în fața evenimentelor, cu atât mai mult interes arată a tot ce e românesc, femeile române.

Căci văzând cât poate să ajute o însoțire a dinselor, și-au dat toată silința ca să constituie o reuniune, care cu ajutorul lui D-zeu azi și există, mai mult, azi ne împărtășește pe toți de binefacerile sale morale și materiale.

Laudă d-nei presidente Amalia Dima, d-nei cassiere Maria Muntean, cât și d-nelor Maria Oprea, Sofia Stoichița și Amalia Buda, căci sub înțeleapta conducere a domniei-lor azi

»Reuniunea femeilor rom. gr.-or.« dispune de suma de 500 fl. plus că pe mai mulți copii s'erați, lipsiți, îi prevede pe fiecare an cu îmbrăcămintele cele de lipsă.

Reuniunea susține un cor bisericesc, care, spre lauda conducătorilor și a coriștilor, ridică mult nimbul serviciului nostru bisericesc.

Asemenea Reuniunea femeilor din propriile sale spese a colorit biserica gr.-or. și a restaurat-o din lăuntru.

Onoare vouă, bravelor femei române din Hunedoara.

E frumos să vezi cum își dan silința pentru înaintarea Reuniunii. Și cu drept cuvânt, la noi mai mult interes desvoaltă femeile față de trebile naționale, decât bărbații lor.

Pe când »politicianii« nostri s'au prefăcut în »omul banului«, până atunci maicele noastre ne învățau cum să ne conservăm limba, legea, și prin ele neamul.

Înainte pe calea apucată, bravelor Române. Tradiționala virtute a femeii române se reoglindează în voi.

Nu vă opriți la unii mici de suflet, mari în patimi.

Înlături cu șovăitorii!

Alter-Ego.

Din suferințele noastre.

Domnule Redactor,

Scărbite de barbarul fapt îndeplinit în părțile noastre nu pot să nu dau publicității aceasta. Anume notarul din Poiana, numit Benedek, cu scriitorul seu, exfinanțul Fodor, acum în capul iernii se vede treaba pentru-ca să capete vre-o medală millenară ori altceva, s'au pus să-și batjocorească în chipul cel mai barbar pe oamenii din notariatul lor, unde au ajuns ambii ca și musca căzută în zăr.

Au adunat, vezi Doamne, pentru dare vitele mai multor oameni din Voia (cea tot de necaz), Porcura și Poiana și pe toți în compania a 2 gendarmi exfinanțul Fodor i-a pornit spre Geoagiu la țerg în ziua de 28 Decembrie n. printr'un ger ca acesta, când bieteile vite și în grajd tremură de frig.

Și nu s'au îndestulit acești sbiri ca să zălogească câte o vită dela om, ci ca batjocura să fie mai mare, dela unii au dus câte 2 boi, așa dela Belea Adam din Voia 2 boi, dela preoteasa deacolo 2 boi, dela Popa Simion din Porcura 2 boi etc., dela alții vaca cu vițel cu tot, singura avere ce o aveau.

Astfel cu fală proastă și injurând în mod cocișesc la oameni, au plecat la țerg cale de aproape 40 klm. până la Geoagiu, dela comunele amintite.

Faptul ca atare, făcut cu dreptate și la timp nu s'ar putea imputa, dar' făcut acum, trebuie să ne dăm seama dacă notarul Benedek cu prietenul seu, fostul finanț Fodor au purces legal? Oare legea se ierte aceea, ca în cap de iarnă, printr'un frig așa de mare, să poarte ei oameni și vite de batjocură în așa depărtare, căci vînzînd vitele cu prețuri mici de abia își scot ei cheltuelile ce și-le socotesc pentru zălogire, ear' bietul om rămâne tot cu darea pe capul său.

mi-se muia inima din nou și uitându-mă pe fereastră îmi ziceam:

— Cum se nu viel

Am așteptat zadarnic toată ziua. Seara eram așa de trist, încât n'am putut nici să mănănc.

Mama observă aceasta și întrebându-mă i-am spus pricina.

Am aflat atunci, că Catrina nu mai era cerșitoare. Tatăl seu moștenise o casă dela un unchiu într'un sat vecin. O vînduse și cu banii deschisese o crășmă. Pe fată o trimitea la școală.

Intr'o Duminecă întălnii pe Catrina în drum, se ducea la biserică. Era curat îmbrăcată, cu pantofi în picioare.

M'am oprit și am privit-o uimit și mut. S'a oprit și dînsa și părea că se bucură că m'a întălnit ca s'o vîd gătită. Nici dînsa nu zicea nimic. Mai apoi ca să nu mă supăr, veni și luându-mi mînilor le strînse și-mi zise:

— Ce te uiți așa la mine?

Zicînd acestea, mă luă de după gât și mă sărută pe obraz, apoi se duse.

Această familiaritate mi-a turburat ideile. Am alergat ca o săgeată acasă și am spus mamei că Catrina m'a sărutat.

Mama îmi zise rîzînd că Catrina era o fată bună și că a voit să-mi mulțumească precum a știut dînsa.

Aproape în toate zilele o întălnii d'aci încolo când se ducea la școală, li ieșiam

înainte și o întrebam de lecțiuni; eu învățam acasă.

După câțiva ani am fost trimis în liceu în străini. D'aci i-am scris adeseori și ea îmi răspundea cum își petrece Duminecile.

Intorcîndu-mă odată în vacanțe, am auzit că Catrina se mărită. Ea așteptase înadins vacanțele, ca să fiu și eu la nunta ei.

A venit singură și m'a rugat să merg la biserică și acasă. M'am dus, deoare-ce nu aveam nici un motiv ca să refuz.

Pe la sfîrșitul mesei, ea se sculă în găteală de mireasă, cu beteala pe cap, și intrînd într'o cameră vecină se întoarce cu o turtă mare și rumenă.

Ceialalți meseni s'au mirat de gustul ei, cum adevă după atâtea alte mîncări, se vie cu o turtă pentru copii, și încă s'o aducă ea singură.

Numai eu i-am înțeles intențiunea și m'am întors cu un fel de discreție cătră dînsa.

Ea avea deja asupra-mi frumoșii sei ochi, iluminați de bucurie și recunoștință.

Un tablou al copilăriei mele mi-a trecut pe dinainte și lacrimi de înduioșare mi-au umplut ochii.

După un an, tot în vacanță, am plecat earăși în străinătate. M'am dus să-mi iau ziua bună dela Catrina și am sărutat-o în fața bărbatului ei, care știa istoria cu turta.

În străinătate am început vieața de student. Azi cu bani, mîne fără nici o para

în buzunar. Locuiam într'o cameră umedă, întunecoasă.

La Crăciunul următor era o vreme tristă. Ca-și-cum îmi era frig și urit. M'am culcat de vreme, tremurînd și am avut o noapte rea. A doua zi când m'am deșteptat era un ger cumplit. Mă hotărîi să nu mă scol până la ameazi.

Am tras peste mine paltonul, ear' celelalte haine le-am arangiat bine pe la picioare. Aduceam genunchii spre bărbie, când auzii bătînd în ușe.

— Intră, strigai eu mirat, că cine va putea să vie la mine în ziua de Crăciun.

Ușa se deschise și intră un băiat din prăvălia corespondentului meu, care era băcan.

— Am luat asta dela postă pentru d-v., zise băiatul, punînd pe-un scaun un pachet.

— Foarte bine.

Rămînînd ear' singur, căutai să ghicesc conținutul și prevedința acelu pachet fără a-mi părăsi cuibul. Dar' înzadar mi-am bătut capul. Ne mai putînd răbda în fine am sărit din pat și am pus mîna pe el. Era o hârtie de carton învelită cu câteva coale de hârtie galbenă și legată cu ață roșie. Vru să rup așa cu degetele însă era foarte tare și frigul mă lua pe la spate. A trebuit să caut briceagul prin toate buzunarele. În sfîrșit desfăcui cutia și dădui peste un alt pachet; rupsei cu necaz învelitoarea acestuia și încă alte trei cu care era înfășurat misteriosul obiect.

Mai departe oare ei să nu știe că acum când bietul Român așteaptă sărbătorile Crăciunului, nu ar fi fost iertat ca să-i tulbure pacea și liniștea chiar ast mod? Dar' bine, dle Benedek și jupâne Fodor, ce ați făcut până acum-de nu ați zălogit oamenii pentru dare, și nu ați dus la țerg când era vremea mai bună nu așa frig, sau doară la voi pătratul al 4-lea se începe cu 28 Decembrie n., căci dacă dare pe anul acesta căutați, până acum de ce nu ați scos-o, și tocmai acum vă înfuriați când și așa superiorii nu vă mai au grije, sfîrșindu-se anul.

Sau poate v'au lipsit pe Crăciun ceva și ați voit ca pe această cale să vă umpleți traista goală? Rușine să vă fie că așa vă pricepeți chemarea și așa tractați pe bieții oameni cari vă dau traiul zilnic, plătindu-vă din sudoarea sa. Însă nu e destul atât. Faptul merită să ajungă și la urechile celor mai mari ai acestor doi companiști descreețați, dacă și acele nu vor fi surde. Drept aceea în numele celor batjocoriți rog pe vre un stimat membru român al congregațiunii, care se interesează de soartea celor necăjiți, ca la timpul seu să facă și interpelare la vice-comitele în cauza aceasta, căci am dorit foarte mult să vedem, dacă faptul acesta se va aproba și deacolo.

Mai sunt în părțile noastre notari, unguri și aceia, cari încă vor avea restanță destulă de dare, dar' nici unul nu s'au demis la faptul celor doi frați de cruce amintiți.

Vă rog, stimate dle Redactor, pentru publicarea acestora, pentru-ca să vadă cei-ce se interesează de soartea noastră a poporului, suferințele ce le îndurăm tocmai acum când așteptăm și noi sfintele sărbători.

Unul din popor.

Perirea ta din tine Israile!

Câmpul-Pânii, la 5 Ian. n. 1899.

Pătruns de durere adîncă sufletească vin, stimate dle redactor, ați raporta despre rușinea nemărginită, care o a pățit cel mai curat cerc electoral românesc ieri la 4 l. c. cu prilegiul alegerii alor 5 membri pentru adunarea comitatensă, ținută în comuna Romos.

Deși era un timp nefavorabil și fulgi de zăpadă să isbeau în fața călătorilor din cele 16 comune, cari aveau să-și aleagă reprezentanții lor, totuși 240 alegători au înfruntat elementul și au luat parte pentru a-și exercita cel mai scump drept constituțional.

La aparență, cugetam în mine, oamenii acestia și-au pus la inimă cele împărtășite de »Revista« noastră în rînduri, însă vail înșelarea mea a fost desăvîrșită, pentru-că rezultatul alegerii ne constată contrarul trist, dar' adevărat, că și în staulul acesta curat și neprihănit s'a vîrît corupțiunea aceea mîrșavă, care bîntuie nefericitul nostru stat în toate părțile lui așa numite constituționale.

Are drept opoziția din dietă, când necontentit cere ca corupțiunea să fie din rădăcină stîrpită, ear' usurpatorii să fie vînturați dela cărmă.

De minune se poate aplica această doctrină și asupra micilor noștri funcționari administrativi, cari cu acest prilegiu și-au jucat de minune »Halaripul«, după-cum li-a dictat

Cînd colo ce să vezi!

O turtă mare, rumenă, mirositoare. Chipul dulce al Catrinei mi-a trecut pe dinainte cu privirea ei mîngăitoare.

Ce am simțit atunci n'as putea spune. Copilăria mi-a stat în față ca un tablou rîzător, mi-am amintit de timpul fericit în care turtele cădeau din cer, în care bucuria dintru nimic se făcea mare. Am revîzut pe mama și pe amici; mă transportasem pare că în satul meu și vedeam casa noastră cu plopi înalți, cu fântâna din curte, cu păduricea din dos.

Vîzui biserica cu turnul ei înalt și alb și auzii clopotele.

Inima mi-se umplu de o emoțiune plăcută și ochii mi-se umplură de lacrimi ce-mi curseră pe obraji.

Biata Catrina! Să fi fost atunci să văză ce tericid mă făcea.

De-atunci, scumpul meu, în toți anii la Crăciun am primit câte o turtă dela Catrina. În ori-ce parte de loc m'ar fi transportat în templările vieții, turta m'a găsit la zi și la cias fixă, călăuzită de iubirea și recunoștința misterioasă a amicei mele.

— Așadar' și mîne o să-ți vie, zise Alexandru.

— Mîne, amicul meu, zadarnic voiu aștepta-o, Catrina a murit de astă-vară.

— Am înțeles tristeța ta. La revedere, George.

Copilul milostivirii.

Văzduhul se aprinde de un foc necunoscut, o lumină înfiorătoare a cuprins tot haosul și în ceruri se aud trompete.

E vorba de adunarea sftnicilor în divan pentru crearea unei noue ființe.

La a treia poartă a cerului, încet și pacinic se întind covoare aurite. Fotoliuri splendide se așează pe de marginea covoarelor, ear' în mijloc, în trei fețe, se înalță scaun majestos..... E tronul regesc.

Ah! te ia groaza... iacă... un heruvim cu aripi de foc de trei-ori ocolește în sbor tronul, și apoi planează deasupra-i în abis. Din goarna-i aurită sună un imn duos. Se adună servii...! De jur împrejurul tronului depun stindarde, ear' peste el un ornament răpitor, și dispar...

Ce tăcere grozavă! Inspăimântător!.. O lumină orbitoare se depune peste tron și din nimic, și de nimeni, se scrie într'un triunghi mai strălucitor, cu litere de foc: «Vreau să fac pe om».

Ca un nor vin serafimii cu șapte aripi, purtând lire răsunaătoare. Se așează jalnic împrejurul tronului și trimbiță glorie iubitelui Rege, până în sferi necunoscute.

Tac... Heruvimul cu înfocate aripi, de deasupra tronului, zboară și un altul îi ia locul și, de sus din haos, întinzând goarna, chiamă pe ingerii atribuțiilor și pe demnarii imperiului la sfat comun.

E teribil...! Se cutremură cerul. Scaunele sar din loc și se depărtează de tron!

O ceată de sftnici venerabili se adună din unghiurile imperiului. Un număr de demnari se silesc să alerge mai repede către tronul solitar. Toți iau locuri după rang... Cetesc în triunghi, și tac.

Imbrăcat în mantie regească vine Impăratul cu pași domoli, având în dreapta pe Fiul, în urmă ceata puterilor purtând o condică sfântă, înainte Arhanghelii sunând din trompete, iar deasupra domniile, ținându-i pe cap o diademă de stele și luceferi. Pășește încet... Toți fac loc. Să îndreaptă către tron, ridică ornamentul și șade.

Misterios!... Sftnicii se aștern spre rugăciune și cu glasuri dulci și umilite înalță un imn suav și din trimbiți îi însoțește Arhanghelii. Serafimii cu ochi mulți cântă jalnic Te-Deum, și finesc cu o implorație înduioșătoare. Toți se ridică, își iau locul și apoi o tăcere adâncă se face într'un haos și mai adânc.

Atotputernicul Rege se scoală de pe scaun și zice: «Vreau să fac pe om!».

Și șeză earăși.

În fund se aude un murmur și, un glas răgușit și sficios șopti: «Cum?»

Impăratul aude, se scoală și răspunde: «După chipul și asemănarea mea».

Și toți tac și meditează adânc propunerea.

În triunghi, de mâni nevăzute se scrie: «După chipul și asemănarea mea».

Se aude un șgomot; în fund e neliniște. Puțin, și un murmur groaznic, un crâșnit hirav și un blăstem înfiorător se întinse peste tot divanul... Doi heruvimi zboară pe deasupra capetelor și întonează majestos un imn de atenție. Se face tăcere...

Divinul Părinte ia în mână condica sfântă și însemne opiniile sftnicilor.

După rang se ridică Ingerul Dreptății, sftnicul favorit; merge la tribună și zice:

— «Nu-l crea, o! Doamne! Cât de nedrept va fi el cu frații săi, și cât de aspru și de barbar se va purta cu cei slabi!»

Apoi tăcut trece la loc; ear la tribună se sue Ingerul Păcii, demnitarul și sftnicul iubit, și cu glas dulce zise:

— «Nu-l crea, o, Dumnezeule al Păcii, nu-l crea; că el va îngrășa pământul cu sânge omenesc și cel dintâi născut din el va fi sugrumat de frațele său.»

Și, ca și când ar fi văzut, cum Cain omoară pe fratele său Abel, se întristează și dându-se jos se urcă copilul răsfațat al Dumnezeirii, Ingerul Adevărului, care pronunță maiestos:

— «Sanctuarul Tău, îl va pângări cu minciuni, chiar dacă îi vei pune chipul Tău pe fața lui».

Așa vorbiră Ingerii tuturor atribuțiilor lui D-zeu, când Milostivirea, copilul, micuț și drăgălaș al Tatălui, pași către tron, căzu jos, îmbrățișă genuchii Părintelui și zise:

— «Crează-l oh! Tată, crează-l! »Dă-i chipul tău și fă-l favoritul Bunătății și Milostivirii Tale. Dacă toți Tri-mișii Tăi se lapedă de el, eu voi »să-i stau într'ajutor, să-i fiu totdeauna »aproape, și greșalele lui să le îndrept »spre bine. Tocmai că e slab, vreau să-i »fac o inimă compătimitoare și să-l »dispun a avea milă de cei slabi. Dacă »el va rătăci dela Adevăr și Pace, dacă »va desprețui Dreptatea și nu va con-sidera Echitatea, atunci însuși conse-cințele rătăcirii și greșelilor lui îi vor »face să fie blând și dulce și îl vor »îmbunătăți drăgălaș».

Dumnezeirea în trei fețe, Părintele ceresc, ascultă umila rugăciune a drăguțului copil și făcu pe om, o creatură coruptibilă, ușor amăgitoare; dar' care chiar în greșalele sale e un discipol, un copil și un favorit al Milostivirii; este fiul unei iubiri, care niciodată nu-l părăsește; ci vecinic îl face blăjin și milos.

Heruvimii și Serafimii, în glasuri de imne înalță mărirea Atotputerniciei. Sftnicii și demnarii se aștern jos spre închinăciune și din piepturi se înalță cântări de laudă. Arhanghelii îl prea măresc cu cântări vesle. Tatăl, Domnul Impărăției, se ridică de pe scaun, îl binecuvintează și pleacă...

E tăcere... dar' din nimic și de nimeni se scrie în jos de triunghi într'un pătrat cu litere de foc:

»Adu-ți aminte, o omule! de originea ta, atunci când ești aspru și nedrept față de alții. Milostivirea te-a făcut. Ea e mama ta! Numai iubire, milă și îndurare ți-a oferit pieptul ei matern!!!»

(Satul.)

Noi și voi.

*Suflați de vânt, bătuți de ploii,
Potop venita-ți peste noi,
Ca rătăciți, ca neam pribeag
Calcata-ți strămoșescul prag,
Și 'n casa noastră ați intrat,
Din pâinea noastră ați mâncat
Și noi v'am îmbrăcat!*

*Și marea noastră bunătate
Ați răsplatit-o cu dreptate...
Nu! Cu sila v'ați făcut stăpâni,
Și ne-ați luat pâinea din mâni!
Și hainele de srbători,
Și v'ați făcut voi domnitori:
Ear' noi-remas-am cerșitori!*

*Și oasele ni-se strivesc,
Și vinele abia svrtnesc
Sub greumântul ce purtăm,
Ca vouă hrană să vă dăm!
Și martor ne-e Dumnezeu,
Că darea vi-o plătim din greu,
Ear' voi ne schingiuiți mereu!*

*Și bieții moși rămân la plug;
Și-abia pot prinde boii 'n jug,
Și mamele la vatră plâng,
Suratele torc suspinând:
De jale după fi și frați,
Cari lasă câmpii sēmēnași
Și merg la oaste ca soldași!*

*Al nostru glas ș'al nost cuvânt
La voi sunt toate pleavă 'n vânt.
Să ne rugăm nu ne lăsați, —
Și 'n sfântul nost altar intrați, —
Și legea ni-o desprețuiți,
Și limba vreți să ni-o răpiți?...
O! voi venetici urgisiți!*

*Și când vedeți, că ne-adunăm:
De rele, seamă să ne dăm:
Voi după procurorii strigați
Și cu gendarmii ne-alungați!
Ear' dacă mai și îndrăsnim
Pe la 'mpērat să ne jălbim:
In temnițe ne istovim!*

*Pe voi baroni vă ridicăți,
Pe noi de tot ne despoiați;
In dietă singurii stăpâniți,
Legi numai pentru voi croiți.
Din darea noastră vă nutriți
Și pe teatre cheltuiți:
Lasându-ne de tot sleiți!*

*In larga lume voi strigați,
Că ne tractați ca frați pe frați!
Tu lume mare, vin' la noi,
Să vezi cum ne iau: car și boi,
Cojoc, și șubă și buhai,
Și vitele și tot ce ai:
Pân' și coaja de mlăiu!*

*Dar' bun e încă Dumnezeu
Ce ne-a ținut cu brațul său,
El ne-a fi sprijinitor
Și 'n luptele din viitor!
Și voi să știți, că noi luptăm,
Și limba numai morți vi-o dăm!*

Nicu Stejărel.

Răsunarea dumnezeiască.

(Poesie în prosă).

E frig...

Pământul e acoperit de o manta albă de zăpadă, care lucește în întunecimea nopții.

Vântul șueră groaznic. Arborii despoiați de frunze, se înclină adânc către pământ, ca și cum ar implora iertare dela zeul distrugător.

Ninge... Fulgii de zăpadă în zadar caută să acopere învelșurile caselor, ei sunt duși de vânt în toate direcțiunile.

În colțul unei strade, un copil în niște zdrențe, care abia îi acoperă corpul cel înghețat și prin cari vântul pătrunde de toate părțile, așteaptă pe vr'un trecător întârziat, care să-l miluiască.

În depărtare se arată o umbră, care înaintează cu pași repezi în direcțiunea băiatului.. Pe fața acestuia lucește o rază de bucurie la vederea trecătorului care se apropia... De mai mult de un ceas aștepta acolo în zadar pe cineva, căruia să i-se facă milă de densus. Nimeni nu se ivise încă.

Străinul era deja dinaintea băiatului. În-fășurat într'o manta călduroasă, cu gulerul ridicat, el trecu pe lângă densus fără a-i arunca o singură privire.

Era X*, un proprietar bogat care-și risipea banii în plăceri și care se întorcea în momentul acela dela teatru.

Băiatul își luă inima în dinți și se apropie de densus. Cu ochii plini de lacrimi, tremurând din tot corpul, el întinse mâna-i înghețată, murmurând cu o voce abia înțeleasă: »Fie-ți milă, Domnule, fie-ți milă de mama care zace bolnavă, și care n'a mâncat de trei zile...«

El nu putu să îngâne mai mult, plânsul îl podidi și începă să suspine.

— »Pleacă de aici, ștregarule, îi zise bogatul proprietar, ridicând asupra-i bastonul pe care-l ținea în mână. Du-te de muncește și nu umbla haimana cerând de pomană.«

Și, zicând acestea, își urmă drumul fără nici o muștrare de conștiință că lasă poate să piară de foame 2 ființe, pe care putea și pe care era dator să le ajute. Își aprinse o țigară și-și urmă calea liniștit, șuerând între dinți o arie pe care o auzise în aceea seară la teatru.

*

E frig...

Vântul șueră groaznic înclinând arborii despoiați de frunze către pământ...

Toată lumea doarme... Bogatul ca și șeracul se odihnește în brațele lui Morpheu, și, uitând ori-ce grije, gustă în comun din somnul cel dulce...

Liniștea nopții e întreruptă deodată...

Sunetele plângătoare ale clopotelor anunță o primejdie. Într'un moment toată lumea e în picioare. Strigătele de foc toc răsună din

toate părțile. Mulțimea aleargă afară din case și se îmbulzește spre locul desastrului...

Ce privesc! Casa proprietarului X* era cuprinsă de flacări. Focul se întindea mereu, luminând, cu o roșeață spăimântătoare, întunerecul nopții Vântul suflă neîncetat și întinde tot mai mult focul. Casa toată e în flacări... Nu mai e nici o scăpare... Pompierii, ajunși la locul incendiului, se ocupă cu scăparea caselor alăturate...

O troznitură grozavă se aude însoțită de un fum înăbușitor... Acoperișul a căzut... Țipetele mulțimii îi sfășie inima...

În mijlocul învălmășelei, un om, cu capul gol, cu privirea rătăcită, scoate niște țipete îngrozitoare, atrăgând asupra-i atențiunea tuturor... Este proprietarul X*, care întorcându-se dela teatru, răsturnase lampa din nebăgare de seamă și cauzase astfel perirea casei sale.

Peste câteva ceasuri, când focul este stins cu desăvârșire, din frumoasa casă de mai înainte, nu mai rămaseră decât niște ruine. Ziduri, înegrite de fum, lemne arse, obiecte distruse, parte de incendiu, parte fiind aruncate prin ferestri spre a fi scăpate, se sfărâmaseră, oglinzi și geamuri sparte, — iată ce ni-se presintă înaintea ochilor.

E frig...

Zăpada acoperă ca o manta albă pământul cel înghețat...

Ninge... Zăpada se ridică mereu de fulgii ce se depun deasupra...

Nici un trecător nu se vede... Toată lumea stă la adăpostul frigului, îmbrățișând soba cea caldă... Niște gemete și suspine înăbușite întrerup tăcerea nopții... Un cerșitor, mai mult despuiat, tremurând din tot corpul, pe jumătate adâncit în zăpadă, întinde o mână uscată, murmurând cu o voce abia înțeleasă, aceste vorbe, care se perd în vânt: »Fie-vă milă!.. Nu mă lăsați să mor!.. Faceți pomană unui șerman cerșitor!..

Era proprietarul X*, care ajunsese pe drumuri în urma incendiului care îi distruse casa...

Răsunarea dumnezeiască.

I. M. B.

COLINDE

(Extrase din broșura dlui Andreiu Bârsan, profesor).

În ostrovu mărilor
Mănăstirea domnilor.
Mănăstire dalbă, sfântă,
Sfânta slujbă cine-o cântă?
O cântă sfântu Ioan
Cu diaconul Ștefan.
Dar' de-ascultat cine-ascultă?
Precesta cu fiu său.
Precesta dacă-auzia,
Grele lacrimi că-i pica,
Grele sunt ca petrite
Și de mari ca merele;
Unde pică, se usca
Și nimic nu mai creștea.
Și fiu din gură zice:
— Taci, măicuță, nu mai plânel!
— Cum n'aș plânga și-ași ofta,
Când ved la Pilat în curte
Trei meșteri și trei tâlhari
Ciopindu-ți cruce de brad!
— Lasă, maică, să cioplească,
Pe mini să mă răstignească,
Lumea să se mântuiască,
Și ție să-ți mulțamească!

Ale cui is ceste curți
Nalte, nalte, minunate
Și de soare luminate,
În lăuntru aurite,
În afară argintite?
În mijlocul curților
Tinsă-i masa domnilor.
Masă mândră de mētasă.
Dar' pe masă ce se află?
Un colac de grâu curat
Și vin roșu străcurat.
Dar' la masă cine șade?
La întâielea corn de masă
Șade bunul Dumzeu.
La al doilea corn de masă
Șade Petru, frate-său,
La al treilea corn de masă
Șade Ioan, sfânt Ioan,
La al patrulea corn de masă
Șade domnul curților
În mijlocul sfinților.
Tot închină, mulțamesc,
Cu toți sfinții se cinstesc.

Nici nu ninge, nici nu plouă.
Nici nu cade pic de rouă,
Easă aburi din pământ,
Da nu's aburi, da nu's aburi,
Că's doi sfinți
Impodobii,
De caută pe Dumnezeu,
Că de mult
L'or fi perdut,
Din postu Săn-Petrului
Pân' înt'al Crăciunului.
Pe Dumnezeu mi-l găsia,
Domnul sfânt ce mi-și făcea?
Punea ceru de pământ
Cum l'a pus și nu s'a prins.
Și l'a pus a doua oră,
Cum l'a pus și nu s'a prins.
Și l'a pus a treia oră,
Cum l'a pus, așa s'a prins
Noi umblăm și colindăm
Și la gazdă o 'nchinăm.

Auzită dela un Țigan din Dartea Făgărașului.

Colo'n jos și mai în jos,
Unde-i locu mai frumos,
Este-o dalbă mânăstire
Cu ușile jos pe mare.
Cu ferestrele spre soare.
In lăuntru ce era?
Un copil ce tot plângea.
Maică-sa din graiu grăia:
— Taci, copile, nu mai plânge,
Că mama ție ți-o da
Două mere 'ntraurele,
Ca să te tot joci cu ele!
Fiiu tot nu înceta,
Ci plângea, se tânguia.
Maică-sa ear' îi grăia:
— Taci, fiule nu mai plânge,
Că mama ție ți-o da
Și cheile raiului,
Raiul sfânt s'e-l stăpânești
Și ceru s'e-l moștenești!

Sub umbriță la doi meri
Domnului, Dumnezeu,
Cine ca el se d'umbește?
Isus Christos din cer prânzește.
— Haide, Petre, să prânzim!
— Eu n'am venit să prânzesc,
Ci-am vint să povestesc:
Iuda 'n raiu că s'o băgat,
Ce-o fost bun tot o luat,
Scaunel de judicie,
Bețigaș de otânjie.
— Na-ți tu Petre, biciul meu
Și te du pe cel păreu
Tot trosnind și fulgerând.
Iuda doar' s'o spaimentare.
Ce-o fi bun tot mi-o lăsare,
Scaunel de judicie,
Bețigaș de otânjie.
C'astai ziua de Crăciun,
Noi umblăm ș'o colindăm,
Frumos gazdei o 'nchinăm,
I-o 'nchinăm cu sănătate
Să trăiască, 'mbetrânească
Cu dalba de jupâneasă,
Cu doi coconăși în brațel

Auzită dela un Țigan din Gherlița.

Da voi sfinți mărungi
Ce mă d'ispitiți?
Știți voi, bine știți
Că m'am coborât
La lină fantână,
Apă ca să beau.
Apă n'am bătut
Că m'or d'apucat
Căni de Jidovi
Și m'or răstignit
Pe cruce de brad.
Piroane 'mi bătea,
Din tălpi și din palmi
Sângele 'mi crgea,
Ei mi'l sprijinea.
Din paharu d'amaru
Imi dedea să beau,
Eu nu vream să beau
Și jos mi'l vërsam,
Tot mir mi'l făceam.
Și m'or d'apucat
Căni de Jidovi
Și m'or îmbrăcat
Cămașe de urzici,
Căciulă de scaiu,
Brău de măceș.

Auzită dela niște Țigani din Satulung (Săcele).

URARE

Să fie de bine la mic și la mare
La toți căși se află într'astă adunare
Poftesc sănătate la toți totdeauna
Dragoste întreagă și inimă bună.
Cine ce dorește ca s'e-i împlinescă
Fără 'ntârziere pronia cerească!
Vivat să trăească toți căși sunt în casă!
Și se ospătează la această masă!

Legenda mușetelului.

După-ce Dumnezeu a isprăvit de făcut
toate câte se vëd și câte nu se vëd, s'a în-
grijit de rîndueala lor.

Cea mai mare grijă a purtat-o pentru
flori; căci pe ele le-a creat mai fragede și
mai plăpînde, decât toată zidirea. Lor a cău-
tat Creatorul să le aleagă locuințe potrivite,
ca să fie fericite.

El rîndui pe unele, cum este măghiranul
și altele, să crească în case, în oalele de flori
dela ferestri; pe altele, ca bănuțeei, roseta,
crinul, să crească prin grădini; pe altele pe
malul rîulețelor; pe altele prin păduri la um-
bra copacilor...

Și toate florile s'au mulțumit cu locuința
ce le-a hotărît Creatorul; numai mușetelul nu:
lui nu-i plăcu nici în casă, nici atară, nici
pe câmp, nici în pădure.

— Să crești prin păduri, grăi Creatorul!

— Nu-mi place, să cresc prin păduri
răspunse mușetelul; căci sunt prea singuratic
pe acolo, și nici o lume n'o să mai dea ochi
cu mine.

— Să crești în ghivoci (ole de flori) prin
casele oamenilor și prin grădini, grăi D-zeu.

— Nu-mi place nici prin ghivece și prin
grădini, mai răspunse mușetelul; căci or veni
stăpânii și mi-or rupe florile, tocmai când
mi-o fi lumea mai dragă.

— Atunci să crești răspîndit pe tot pă-
mîntul, porunci Dumnezeu.

Și peste tot pămîntul crește mușetelul
de atunci.

Răselul din anul 1866 cu Prusia.

Poesie populară.

Lupta dela Josefstadt.

Iunie 28—29.

Frunză verde măghierat
La festung la Josefstadt
Ajunseră trupele
In douăzeci și optule
Unde steteră pe loc
Și 'ncepură-ași face foc
Să-și facă menage iute
Ca să plece mai nainte.
Menagea dac'au gătat
Un 'haptac' mare-au suflat
Benedek venia călare
Toți strigau în gura mare:
Benedek ca să trăească
Trupa s'o comandălească!
Benedek din graiu grăia:
Ostășime draga mea:
Fii gata cu armele
Și cu toate trebile
Apoi am plecat nainte
Ca pe Prais s'e-l putem prinde
Nu mult însă mai pășirăm
Cu Praisul ne și 'ntălnirăm
Ne oprirăm dar' pe loc
Cu dușmanul să dăm foc
Praisul începu-a pușca
Feciorii noști a pica
C'asa dau cu tunurile
De se clăteau dealurile
Deci ca leii ne-am luptat
Până noaptea ne-apucat
Ba și noaptea-aici am fost
Incungiuurat de forpost
Pân'ce-a doua zi-am plecat
In mașurul regulat.
In douăzeci și nouălea
Praisul ear' spre noi venia
Potca eară-l aducea
Pe-o vreme, urită, rea,
Eram pe-un deal amărit
Praisul pe-un șes stegit
Praisul, marele vrășmaș
S'a fost tras lâng'un oraș
Și-a trecut printr'o pădure
Ca pe noi să ne 'ncungiure
Când Praisul stătù pe loc
Noi îl primirăm cu foc
Noi eram pe deal în cale
Eară Praisul mai de vale
Și-un maior cu cal cu șea
Cătră noi acum zicea:
Stați feciori și nu vë dați
Ci ca voinici vë luptați
Dar' vedeți și vë 'ngrijiți
Și de moarte vë feriți!
Vai, însă-ai noști retera
Praisul după noi venia
Și când fugeam înapoi
Așa venia după noi
Dela Praisul gloanțele
Ca și vara ploile
Acum atât am fugit
Până toți ne-am obosit

Și-atât am tot alergat
Până mai nu am picat
Și când prin holde fugiam
Paie de ovës sugeam
Că eram toți însătași
Și de bătaie mâncați
Noi fugeam cari 'ncătrău
Cum fug cerbi când li rëu
Pân' ce 'n vîrful dealului
Comandantul Praisului
Lovit de un glonț a picat
Și bătaia a 'ncetat
Ear' când tuse de cu seară
Intr'un lagăr ne-ășezară
Și pușin am odichnit
Ca un vis iute-a venit
Eară de nou să plecăm
Și 'napoi să reterăm
Deloc dar' am și pornit
Toată noaptea-am mărșulit
Cât dimineața-am ajuns
Unde stătea Praisu-ascuns
Unde ne-am oprit pe loc
Și ne mai gătam de-un foc
Bine însă n'am mâncat
Eară la drum am plecat
Și-am ajuns toți osteniți
Până mai la Chenigreți
Când aicia ne-am aflat
In lagăr ne-am așezat
Ear' prin treizeci și-unulea
Nimeni nimic nu știa
Acum luna s'a sîrșit
Și-altă lună s'a ivit.

Lupta dela Königsgrätz.

Iulie 3.

Dar' prin Iuliu-al treilea,
Un maior din grai grăia:
Sus feciorii și vë 'mbrăcați:
De bătaie vë gătați,
Și acum carne-ți căpeta,
Și-ți mânca, vi-ți ospeta.
Carnea abea s'a încălzit,
Iute un raport ne-a sosit:
Armele și vë 'mbrăcați,
Carnea din căldări luați,
Că-a venit un avis iute,
Să mai mergem înainte.
Deci de aicea ne-am luat,
Spre-o pădure am plecat,
Când ai nostri la un deal sueau,
Trimbițele-amar ziceau,
Cât gândeai că lumea pere,
De necazuri și de jele,
Și câte-un tun sloboziau,
Și cu bandele ziceau,
Tot ziceau și nu 'nceta,
Să aibă curagiu trupa.
Acum Praisul ne 'ntănește,
Armele spre noi fîntește,
Noi și 'ncepem a pușca,
Eară Praisul a vëna,
Cădeau toți ca frunzele,
Mai din toate laturile da,
Și când cu tunurile da,
Șir pe jos se tăvălea,
Tot ca vara earba,
Când o taie coasa,
Toiet mare, foc și vënt,
Și 'ncălceală pe pământ,
Toți strigau cu-a lor cuvinte:
Inainte! Inainte!
Deci 'nainte-am alergat,
Și am pușcat neîncetat,
Și am ținut tot furt la toc,
Până am ajuns la mijloc,
La mijlocu pădurii,
Unde erau Plenchirii,
Plenchiri de-ai Praisului,
Ca voinicii codrului.
Și când cu ei ne luptam,
Mai că nici un tist n'aveam,
Totuși din păduri i-am scos,
Cât ei începă s'o 'ntors,
Ci tot gândeam că nu-e bine,
Știam că armata lor vine,
Ea venea de cătră stînga,
Cătră frunză, cătră earbă.
Când pe-un deal însă-am eșit,
Un căpitan ne-a sosit,
Care din graiu ne grăia:
Unde-i călăria mea?
Călăria i-s'a dat,
Și el pe ea s'a urcat,
Și-apoi din graiu mai grăia?
Ascultați comanda mea!
Acum privirăm spre stînga,
Și vëzurăm toată trupa,
Toată trupa Praisului,
Tot ca frunza bradului.
Iute dară ne-am luat,
Și 'n pădure ne-am băgat,
Și-am ținut tot spre dreapta,
Doar așa că vom scăpa,
Inșă noi ce să scăpăm?
Că 'n mai rëu loc ne băgăm,
Că-am ajuns chiar într'un loc,
Pentru noi fără noroc,
Unde-atăta ne-am luptat,
Până mai toți am picat.

Vail pădurea-a fost grea foarte,
Și 'n ea a fost grozava moarte,
Cât ori în cătrău umblam,
De pe om, pe om călcăm,
Și ori în cătrău ne succam,
Tot răniți, tot morți vedeam,
Până 'n urmă ce-am scăpat,
De 'n tăieturi am intrat.
Când eram prin tăieturi,
Auziam tot pușcături,
Pruşii după noi pușcau,
Și feciorii așa picau,
Ca și toamna frunza,
Când o ajunge bruma.
Dar' când și de-aci-am scăpat,
La un deal am apucat,
Când pe deal în sus fugeam,
Alta nu mai auziam
Fără numai ail și vail
De amar și de chinăi,
Mii erau cei tăvăliți,
Mii pușcați și mii răniți,
Și mulți ostași se-ăuzia,
Blăstămădu-și maicilea,
Pân ce i-au făcut în lume,
De necas și de minune.
Ear' când fuse cătră seară,
Umbrele când s'ășezară,
Când de totul am scăpat,
Și pe-un șes ne-am așezat,
Din al nost regiment tot,
Mai trăiau vr'o sută opt,
Deși erau mai nainte,
La vr'o miie șase sute.
Dar' un maior, ce-a rămas,
Spre mai mare al nost necas,
Și-aici încă ne-amărea,
Că el din graiu ne grăia:
Stați ai mei feciori pe loc,
Să mai ținem încă-un foc.
Dar feciorii încă-i grăiră:
Nu vëzuși că toți periră?
Noi foc mai mult nu ținem,
Ci cu toții ne retragem,
Că de nu și noi picăm.
Maiorul a 'ncremenit,
Și pe noi ne-a slobozit:
Reterați dar' nu zic ba,
Care-ți mai putea scăpa!
Noi prindem a retera,
Și spre Elba a nainta,
Dar' când sosirăm la apă,
Trupa vine laolaltă,
Călăreții dinapoi,
Cu Praisul ținneau rësboi,
Toți eram acum la pod,
Unde stăterăm pe loc,
Imbulzeala era mare,
Vrea să scape fiecare,
Dar' pe pod toți nu 'ncăpeau
Mulți și prin apă treceau,
Mulți notară și eșiră,
Cei mai mulți însă periră,
Ba și tunuri au picat,
Că și podul s'a sfirmat.
Cățiva însă, ce scăpară,
Spre festung înaintară,
Spre festungul Josefstadt,
Intre cari și eu-am scăpat,
Ca să fiu de mărturie,
De perderea 'n vitejie,
De care — să nu mai fie!

Ioan Rusu.

Fără noroc.

Era înspre Crăciun. De cu ziuă, țiganul
vede la nănaș-sa sub pat, coșogemite porc
pirlit gata, numai să tai și să pui în oală.
Il durea inima când se gândea să facă sër-
bătorile fără șiorlic, că el nu putuse înjgheba
un godac cât de micuț. Dă el cu gândul
să fure un dărab de slănină. Dar' acum, ti
vorba cum? Noaptea, îi ușa închisă; ziua,
il prinde când i-o fi lumea mai dragă. Se
sfătuește el singur așa cu mintea și după
multă chibzuire, s'a hotărît să se lase în casa
Românului prin horn, că era larg, știi ca la
țară: ursoaică încăpătoare.

Așteaptă de înnoptează bine și când a so-
cotit el c'a adormit bine tot satul, pornește
tot dosiș. Se sue pe casă, și după-ce-și face
cruce, își dă drumul binisor în coș. Se co-
borea încet, din căramidă în căramidă, par'că
s'ar fi vîrît într'o fantână. Când pe la mijloc,
îi lunecă picioarele pe stîrîgie și se strecură
huruș prin horn până vine buf pe vatră, de
și-a rupt un picior și-o mână.

Nănaș-sa se trezește din somn:

— Scoală, bărbate, sai, că s'auzit nu-ș'ce!
Da țiganul de colo:
— Nu-i mai strica hodina: las' că și
peste-o săptămână tot aici mă găsiți, așa am
căzut de-afurisit.

Intre un bogat și sêrac.

Din ce trăești? întrebă un bogat pe un sêrac.
— Nu ți-aș putea spune, răspunse acesta.
Dar' de mai întreba de ce mor, ți-aș putea
răspunde: că mor de frig, de foame și de
miserie.

ușurelul lor principal, prim-pretorul Fodor din Orăștie.

Intre micii noștri funcționari administrativi înțeleg pe acei șapte notăreși români, cari acum de prima-oară s'au angajat a seduce poporul pe povârnișul corupției, de altcund modern în alte părți ale țării.

Este și la loc și privilegiul binevenit a le trage luarea aminte la tristele urmări, cari azi-mâne se vor descărca asupra lor și atunci vai cum unul și altul va trage loviturile amare. Aceasta este și o urmare naturală, pentru-că seducerea de azi-mâne o pot alegătorii aplica chiar contra lor. Și sprigin ca pâr în palmă.

Să-și însemne bine, cu deosebire acei doi notăreși, cari au căzut ca musca în zăr în postul lor care-l ocupă.

Pentru acum numai atâta pe seama dinșilor și a șefului lor. Dacă însă doresc a lupta contra »Revistei«, după-cum s'a lăudat unul și altul ieri în Romos, apoi le promitem, că datori nu le vom rămânea nici cu o para chioară.

Inteligența din Orăștie și jur a candidat la cele cinci locuri pe: Dr. Aurel Muntean, avocat în Orăștie, Nicolau Suci, preot gr.-or. în Balomir, Ioan Vaidean, preot gr.-cat. în Romos, Dr. Aurel G. Vlad, candidat de avocat în Hațeg și Adam Teodor, preot gr.-or. în Turdaș. În acest înțeles a și recercat pe tovarășii de un principiu a purcede la alegere.

Rezultatul aceleia însă este, că a reușit numai Dr. Aurel Muntean și Dr. Aurel G. Vlad. Ear' din partea lor, a administrației, Fodor Gyula, prim-pretor în Orăștie, Markov Ferencz, conducătorul fabricii de fer reg. din Cugir și notarul Procopie Herlea. tot din Cugir.

Alegătorii români, cu a căror concurs au fost aleși, pe viitor să se adreseze în afacerile lor de însemnătate, când acelea sunt puse la ordinea zilei în congregație, la cei din urmă numiți reprezentanți, că apoi halal de reușită. Să zice că sunt și martori oculari, că un notar, și încă Român, ar fi schimbat din puteri la sedule de votisare în fața comisiei electorale. Ar trebui eventualele țărădelegi descoperite și atacate prin recurs.

Conducătorii naturali ai poporului, preoții și învățătorii, trebuie să fie cu toții la înălțimea chemării lor și a bună-seamă că lupii nu intrau în staul. Așa însă cu drept putem striga azi în ajutorul Crăciunului: *Perirea ta din tine Israile.*

Ripori.

Din diecesa gr.-cat. română a Lugojului.

Adunarea generală a învățătorilor din Bănat.

— Raport special —

Pe teritoriul supranumitei diecese, se constituiră pe la anii 1887—8, două Reuniuni învățătoresci cu misiunea de a înainta cultura poporului prin ridicarea școlii populare — primo loco a învățătorului, la acel nivel științific, ce-i compete după chemarea sa sublimă. Una în părțile bănățene, alta în părțile ardelenale ale diecesei. În fiecare an consecutiv dela constituirea lor încoace și-au ținut aceste Reuniuni adunările lor generale în câte un punct mai marcant al diecesi. În estan Reuniunea învățătorilor din Bănat 'și-a ținut adunarea generală (a XI.) în Lugoj la 13 și 14 Noemvrie st. n.

Despre mersul și rostul acelei adunări generale, care a fost una dintre cele mai bine conduse și reușite, află de lipsă a însemna următoarele.

Comitetul arangiator.

Di George Popovici, protopopul Lugojului și di Mihai Jivanca, cleric absolut și cancelist diecesan, ca membri în comitetul de primire și încuadrare, nu au cruțat nici o osteneală pentru de-a să îngrije, ca toți membrii sosiți la adunare să fie primiți și întâmpinați cu căldură, conduși fiind apoi la cuartirile puse la dispoziție cu multă afabilitate de către Ilustrii membri ai Venerabilului Capitlu diecesan, precum și din partea demnei inteligențe române din Lugoj.

Serviciul divin.

Atât Duminecă în 13 cât și Luni în 14 Noemvrie dimineața s'a celebrat în biserica catedrală serviciul divin festiv, la care s'au prezentat în corpore toți membrii prezenți ai Reuniunii. Mulți dintre învățători au luat parte activă și la cântări, cântând cu multă dibăcie și excelând între alții domni Avram Neda, Ioan Bgdan și George Căiman. Răspunsurile liturgice le-a executat cu precizie corul elevilor dela școala elementară gr.-cat. română din loc, sub conducerea dlui Vasiliu Zsivanca, cantor catedral.

Oaspeții adunării.

Ca dovadă despre viul interes și importanța, ce se dă chestiunilor școlare, au servit numeroșii oaspeți, cari au grăbit a onora adunarea generală cu prezența lor și anume: Ilustrisimul Domn Episcop diecesan Dr.

Demetriu Radu, Patronul Reuniunii, Ilustrisimul Domn Canonic Preposit Stefan Moldovan, Reverendisimul Domn Canonic Beniamin Densușan, M. O. D. protopop Georgiu Popovici, Spectabilii domni Nicolau Faragó, subinspector reg. de școale, Coriolan Bredicean și Dr. Isidor Pop, advocați, Dr. Iacob Maior, medic districtual, Stimații domni Stefan Țarina, Inv. în Păucinești și notarul I. al Reuniunii surorii din ținutul Hațegului, Ioan Vidu și Constantin Liuba, învățători gr.-or. în Lugoj ș. a.

Sedința I.

Duminecă la orele 10^{1/2} a. m. întrunindu-se membrii Reuniunii în număr aproape complet în spațiosul salon al caselor protopopești gr.-cat. din loc, în frunte cu meritul și neobositul președinte Ioan Boroș, canonic și secretar episcopesc în Lugoj, după puțină așteptare sosește între vii și nesfârșite urale de »să trăiască« Ilustritatea Sa Arhiepiscopul Dr. Demetriu Radu, Patronul Reuniunii. Președintele Reuniunii prin o scurtă, dar bine simțită vorbire exprimând omagiile fieștii a membrilor adunați îl roagă pentru arhierasca binecuvântare și deschiderea adunării generale. Ilustritatea Sa ocupând locul presidial, în termeni foarte călduroși rostește o vorbire pătunzătoare, prin care arătând avântul și gradul de înflorire, ce a luat în timpul mai nou știința pedagogiei, arată deodată și aberațiunile aceleia, întrucât pedagogii moderni au nesocotit sublima misiune a sf. biserici, întru creșterea tinerilor mlădițe, voidnd a eschide din școală principiile religiei creștine, astfel cât școala, această fică a bisericii, să nu mai fie condusă după învățăturile profesate de sf. maică biserică, de unde urmează și aceea, că se practică numai instrucțiunea fără educațiune. Circe din mitologia Grecilor prin varga-i magică prefăcea pe oameni în vite, sfânta biserică e acea vargă magică, care prefăcea din vite, oameni. Pune la inima învățătorilor, să stăruiască a crește și lumina tineretului nostru la umbra sf. biserici, păzind cu sumpătate credința eredită dela strămoși.

După-ce dorind adunării generale cele mai mănoase rezultate, declară adunarea generală de deschisă. Foarte animoase urale de »să trăiască« au răsunit din nou. (Va urma)

NOUTĂȚI

Dar bisericesc. Basați pe cuvintele sf. Scripturi: »Adunați-vă comoară în ceruri, pe care furii nu o fură și moliile nu o rod«, membrii comitetului parochial din comuna Bucium, tractul Orăștiei, au cumpărat ca dar' de ziua Nașterii Domnului pe seama bisericii noastre din Bucium mineele de peste an, constatatoare din 12 volume. Intre acești binefăcători se disting episcopii Vasilie Ciotaran și Ilisie Olariu, precum și primarul Ioan Ivanescu dimpreună cu parochienii Nicolae și Petrița Olariu, la a căror stăruință biserica din comuna noastră a ajuns la o stare înfloritoare, contribuind la bunăstarea și podoaba ei. Așa episcopul Vasilie Ciotaran nainte de asta a cumpărat un clopot cu 140 fl., o evanghelie frumos legată cu 12 fl. Tot aceștia au împodobit biserica cu vestminte și alte lucruri frumoase. Laudă vouă, evlavioșilor creștini, faptele voastre vor rămânea neșterse în cer. Ear' voi ceialți Români, urmați-le acestora, căci numai prin alipirea lângă mama biserică vom mai putea exista ca popor român în aceste vremuri de grea încercare pentru noi Români. Bucium, la 19 Dec. 1898.

Ioan Olariu, paroch gr.-ort.

»Fundațiunea Andrei Șaguna«. Di protopop al Cojocnei, Teodor Ceortea, a pus temelii la o fundațiune, care se va numi »Fundațiunea Andrei Șaguna«. Din această fundațiune se vor ajutara școlarii săraci și învățăceii meseriași din Turda și jur. Această faptă merită toată lauda.

Di Nicolau Bolboca, paroch și administrator protopopesc în Petroman, a fost numit paroch și administrator protopopesc în Vermeș și totodată și asesor consistorial.

N'a avut multă fericire! Krivány, cel care a defraudat 250.000 fl. dela cassa orfanală din Arad și s'a făcut apoi nevăzut, crezând că-și va putea petrece în desfrânări vieța, n'a avut multă fericire de acei bani, deoarece-ce a fost prins Sâmbăta trecută în Viena. Să nu se creadă însă, că doar' s'au mai aflat și bani la dînsul, nici o para chioară, ba chiar și hainele îi erau sdrențuroase. Eată cum a fost prins acest pungaș: După-ce a umblat prin Italia, prin Germania etc., de sine înțeles că sub nume fals, a venit la Viena, căci avea el acolo un neguțator, la care își comandase, încă pe timpul când era lângă oala cu carne, albituri de 500 fl., pentru-ca să le reclame. Neguțatorul în ziua primă n'a voit să i-le dee, ci i-a zis să meargă a

doua zi. Măne zi Krivány a și trimis pe un expres după ele. Neguțatorul însă încă a făcut atât de bine, că a înștiințat poliția despre aceasta, și când expresul a eșit dela neguțator cu albiturile, polițiștii l'au urmărit. El s'a dus cu ele și le-a zălogit pe 45 fl., și a plecat apoi spre hotelul unde se afla Krivány, dar' deodată cu el au sosit și polițiștii și l'au deținut. Vestea aceasta s'a lăit ca fulgerul în toată țeara, și căpitanul poliției din Arad a și plecat la Viena pentru a-l escorta la Arad. Mai știi, se poate că amicii lui, cu care a benchetuit, să dee vr'un benchet în onoarea lui, de bucurie că l'au revăzut. Noi așteptăm să-i cunoaștem răsplata.

Concert. Corul bisericii rom. gr.-or. din Deva arangiază Sâmbăta, în 2 Ian. n. un Concert. Programa în nrul viitor.

Săciul la postă. Marți după amezai, pe la 5 ore, se duce un biet Săciul la posta din loc, ca să pună niște bani. Oficialul poștei, după regulile ce le are, n'a voit să mai primească banii Săciului, spunându-i că după 5 ore nu se mai primesc bani. Săciul îndărătnic de fire, după-cum sunt toți, nu s'a mulțumit cu atâta, ci crezând că oficialul pentru aceea nu-i primește banii, fiindcă nu știe că și el e Ungur, basat pe aceea, că doar' lor toate trebuie să li-se facă pe voe, a aruncat o privire aspră asupra oficialului, și bătându-se cu pumnii în piept a zis: Hát én magyar vagyok! (doar eu sunt Ungur și încă Săciul vezi Doamne). Magyar nem! magyar, nem lehet, i-a răspuns oficialul. Adecă Ungur ne Ungur nu se poate! și a trebuit Săciul nostru să rămână cu banii până astăzi. Nu cumva a crezut acest Săciul, că doar' și la miezul nopții trebuie să-i primească banii lui? Nu-i dreptate nu-i, nici pentru Săciul.

Petrecere. Corpul învățătoresc din Seliște, arangiază Sâmbăta, în 26 Dec. v. a. c., a doua zi de Crăciun, în sala festivă a școlii de-acolo o producțiune teatrală împreună cu cântări. Venitul curat este destinat »Fondului bibliotecii școlare«.

Concert împreună cu declamare și teatru se va arangia de către corpul învățătoresc din Șibot, Duminecă, în 27 Decemvrie st. v. 1898 (a treia zi de Crăciun) în edificiu școlar. Venitul curat este destinat pentru sporirea bibliotecii școlare.

TREBURI ORĂȘENEȘTI

Sedința dela 4 Ianuarie a reprezentanței orașului Orăștie.

La 4 l. c. st. n. s'a ținut ședința reprezentanței orășenești, cu care prilej primarul salută în cuvinte bine alese pe reprezentanți de an nou și se roagă, în aceste vremuri grele, ca membrii să-i dee și pe viitor spriginul de lipsă pentru rezolvarea afacerilor orașului ca până acum.

Raportul comisiunii despre afacerea cu introducerea luminatului electric și propunerea magistratului și comitetului permanent se primește, ca elaboratul să se dee spre opinie comisiunii juridice cu scop de a se constata cari sunt obiectele de instalare, a căroră spese va avea a le suporta orașul conform unui articlu din contract.

Aceasta pentru-că spesele preliminate sunt cu 3000 fl. mai mari decât se proiectaseră la început.

Se exmit membrii de comunitate Gustav Wagner și Sukey Ferencz pentru compunerea listei pe seama juraților pro 1899.

Licitarea aducerii lemnului din pădure pe seama școlilor și cancelăriilor precum și ducerii gunoierului din stradele orașului se aplicadează.

Locul orășenesc dela abatoriu (belidoare) în estensiune de 4 și jumătate jugere să exarândeză lui Ioan Dobre, pentru de a produce zarzavaturi cu arândă anuală de 180 fl. v. a.

Alegerea reprezentanții orășenești făcută la 30 Dec. a. t. st. n. se ia la cunoștință și în comisia verificatoare, fiind alegerea atacată cu recurs, se exmite Laurian Bercian și Carl Anton, având a denumi și vice-comitele doi, membri și pe președinte.

POSTA REDACȚIEI.

Tuturor cetitorilor și colaboratorilor noștri
Sărbători vesele și fericite!

Abonentului nr. 537. Portretele cari ni-le ceri, nu le avem, dar' se vor face pe rind.

Dlul C. R. în Kőszfalva. Număr de probă ti-s'a trimis. Pentru catalog de cărți adresează-te la librăria »Tipografia« în Sibiu.

VICU. Sosită prea târziu. În cel viitor sigur.

Invitare de abonament.

Cu începere din 1 Ianuarie st. v. se deschide nou abonament

la

„Revista Orăștiei“.

Toți acei prea onorați domni, cari doresc a abona această foaie, sunt rugați a grăbi cu trimiterea abonamentului, pentru a li-se putea expeda regulat foaia.

„Revista Orăștiei“, precum în trecut, așa și în viitor, este menită a apăra atât interesele Românilor din comitat, cât și pe cele ale fraților noștri din alte părți, și a ținea pe onor. cetitori în curent cu toate lucrurile ce se petrec în și afară de această țeară, până în cele mai îndepărtate părți ale lumii.

Fiind „Revista Orăștiei“ singura foaie românească în acest mare comitat, cu 250.000 locuitori români, s'ar cuveni, ba se chiar impune, așa zicând, fiecărui Român iubitor de neam care știe ceti și scrie, ca să aboneze această foaie, dându-i spriginul seu, ca astfel și ea să poată îndeplin corăspunde chemării pentru care este înființată. Din aceste 250.000 Români din comitat, cel puțin 2% ar trebui să o aboneze. Un lucru acesta, care, asemănat pe lângă altele străine, tot de acest fel, este foarte mic.

Vremile, prin cari de prezent străbatem cu toții, sunt atât de grele pentru noi toți, încât, dacă nu vom sta cu ochii în patru și nu vom veghia, ca să fim gata, în tot momentul, a da piept cu loviturile ce se îndreaptă asupra noastră din partea asupritorilor noștri, atunci, cu durere trebuie să constatăm, că se va împlini proverbul care zice: »Perirea ta din tine, Israile!

Și pentru a sta fiecare Român la postul seu, căci și cel mai mic dintre noi își are rolul seu în marea cauză națională, se recere ca fiecare să fie în curent cu lucrurile ce se petrec în jurul seu, și aceasta numai așa se poate, dacă are vre-o foaie, în care acestea toate să i-se aducă la cunoștință, și totodată trebuie să-i dea și sfatul ce trebuie să facă pentru îndreptarea cutărui sau cutărui rău și unde să se adreseze etc. Și acestea toate le-a putut ori-cine afla în „Revista Orăștiei“, și le va afla și pe viitor.

Socotind binele la care putem ajunge, dacă vom urma sfaturilor ce ni-se dau prin „Revista Orăștiei“, atunci acei 3 fl., cât se plătește pe an pentru dînsa, putem zice că e aproape nimic.

Dorim ca toți Români de bine din acest comitat, cari știu scrie și ceti și căroră le zace la inimă înaintarea neamului nostru, să grăbească a abona această foaie, îndemnând și pe alții la aceasta ca cu puteri unite luptând, în anul nou, de care numai câteva zile ne mai desparte, de mai mult bine să avem parte, ca în cei de până acuma.

Ear' celor-ce și până acum au binevoit a ne da spriginul lor, le aducem cea mai ferbinte mulțumită și-i rugăm să ne spriginească și pe viitor.

Prețul de abonament rămâne același:

Pe patru luni . . . 1 fl. — cr.

Pe o jumătate de an 1 „ 50 „

Pe un an întreg . . 3 „ — „

Pentru România și străinătate:

Pe un an . . . . . 10 franci.

Administrația
„Revistei Orăștiei“.

Pentru redacție responsabil: Petru P. Barlțiu.

EXTRAS

din publicațiunea ministrului reg. ung. de finanțe cu privire la schimbarea contribuției (dării) da spirt, zahar și bere începând dela 1 Ianuarie 1899.

Darea de până acum după vânzarea de spirt, accisul de zahar și de bere cu 31 Decembrie 1898 înceată; prin urmare cu începutul dela 1 Ianuarie 1899 aducerea aceloră în comune deschise (sate) și vânzarea lor trebuie insinuate la acela, care este îndreptățit cu aducerea (comuna sau arăndator) și acolo să și plătește.

Tot cu 31 Decembrie 1898 înceată dispozițiile art. de lege XXXVI. din anul 1890, prin care nu era permis a aduce din o comună (cerc) în alta spirtoase.

În locul dărilor șterse intră în vigoare cu începere dela 1 Ianuarie 1899, dări noue. După cantități mai mici aduse dela fabrica de spirt, de zahar și de bere să plătește (să detrage dare totdeauna acolo; prin urmare aceia, cari aduc articolii de acestia de pe teritorul Ungariei în măsuri mai mici sau cari procură articolii numiți din prăvălii sau alte magazii, când procură și primesc articolii nu sunt datorii a solvi dare, pentru-că aceea o au solvit deja fabricantul sau neguțătorul respectiv.

Toate prescriesele cari trebuie urmate și cunoscute din partea publicului întreprinzător și mai vartos producătorilor sunt cuprinse în art. de lege XVI. și XVII. din anul 1898 și în instrucțiunile referitoare la dări noue cari se află de vânzare și se pot procura dela editura legilor țerii (Budapesta IV. kerület Molnár-utca Nr. 26) și anume pentru darea de spirt cu 60 cr., pentru accisul de zahar cu 50 cr. și pentru darea de consum a berii cu 60 cr.

Aceste se recomandă cu deosebire proprietarilor de căldări pentru fert de vinars în mic.

FEL DE FEL

Intre mamă și copil.

- De ce plângi, scumpule?
- Ei, pentru-că am căzut ieri și m'am lovit la genunchi.
- Apoi ce-i asta, ai căzut ieri și plângi astăzi
- Da. Ai vrea să fi plâns ieri când nu erai acasă și nu mă puteai vedea.

Doi tineri neavuți se duceau din satul lor în oraș ca să se presente la regiment. Obosiți după câteva ciasuri de drum, întrebă pe un drumeț câtă cale mai avem de făcut.

- Patru poste, li-se răspunse.
- Patru postel repetară ei. Nu e lucru mare; abia câte două de fiecare.

Notiță Literară.

„Floare Albastră“, nrul 11 are următorul cuprins: Iubitele, poezie de D. Nanu. Artistul viitorului de Al. Antemireanu. Obida, poezie de C. Sandu. Polemici de Al. Ant. Vezi cum ești, poezie de Piron. Note din călătorie de S. Voinea. În catedrală, poezie de Naia. Din caietul meu de Mad. Satirice de Toma Florescu. Invins, poezie de St. O. Iosif. Din alte vremi de D. Nanu. Poesii inedite de Traian Demetrescu. Seri Bucureștene de Radu-Negru. Posnășii țărănești de Ioan Adam. Căntece de V. Podeanu. Muzicanți celebri de C. St. Slăbiciune, poezie de Timaldar. Dela teatru de Ioan Reclamă. Opera română, Revista cârșilor, Ecouri, Un vîngalac, Erata, Posta Redacției.

CALINDARUL SĂPTĂMĂNEI

Zilele	Călindarul vechiu	Călindarul nou
	Dum. după Nașt. ev. Matei c. 2, gl. 6, v. 9.	
Dum.	27 (+) Arch Stef.	8 Sever
Luni	28 20 mii Mart.	9 Iulian
Mărti	29 Copii u. d. I.	10 Pavel
Merc.	30 M. Anisia	11 Higin
Joi	31 C. Melania	12 Ernest
Vineri	1 (+) Tăer. Impr. și S. V.	13 Ilarie
Sămb.	2 Pr. Silvestru	14 Felics

Anunț!

Subscrisul am onoare a avisa pe On. Părinți, ai căror copii cercetează școalele din Orăștie, că la mine pot afla pentru 2 băieți cuartir și întreagă întreținerea pe lângă condițiuni favorabile. Despre o bună îngrijire și supraveghiere garantez.

Orăștie, 29 Dec. n. 1898.

Albert Riebel,

(448) 2—2 comerciant, vis-a-vis de școala română.

Intreprinzător român!

Subscrisul am onoare a face cunoscut onoratului public român, îndeosebi însă onoratelor comitete bisericești și școlare din comitatul Hunedoarei, că iau în întreprindere și îndeplinesc zidiri de

Căse, școale și biserici,

după ori-ce plan, lucru bun, cu prețuri cât se poate de cinstite, ușoare.

La trebuință gătesc însumi întreg planul de zidire!

Am zidit până acum frumoasele școli din comunele Romos, Romoșel, Balomir, etc. În Orăștie: școala catolică, asilele de copii, sinagoga evreilor, sala de gimnastică a colegiului etc., ear' acum am în întreprindere biserica din Beritu și cea din Câmpuri-Surduc, și alte edificări.

Recomandându-mă binevoitoarei atențiuni a publicului nostru și din alte părți, semnez cu multă stimă

Nicolae Părău,

edificator, în Orăștie.

(164) 8—

„ARDELEANA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII ÎN ORĂȘTIE.

Fonduri proprii: fl. 350.000. Depuneri: fl. 700.000

Circulație anuală: fl. 3.000.000.

(293) 1—

Institutul face următoarele operațiuni, la cari recomandă serviciile sale:

- 1) acordă împrumuturi cu interese de 8%;
- 2) primește depuneri, dela particulari cu 5 și cu 5¹/₂, ear' dela corporațiuni culturale cu 6%;
- 3) cumpără și vinde realități;
- 4) cumpără și vinde marfuri și produse;
- 5) arăndeaza și exarăndeaza realități;
- 6) cumpără și vinde efecte publice;
- 7) mijlocește operațiuni, specificate sub 3. 4. 5.

Ori-ce afacere se poate rezolva și informări se pot lua verbal în biuroul institutului, ear' în scris prin corespondență.

Orăștie, 1898.

Direcțiunea.

Hotel „Transsylvania“ în Orăștie.

Am onoare a aduce la cunoștința onoratului public din loc și giur, că în localul vechiu al hotelului »DOUË PISTOALE« am deschis hotelul din nou zidit

„Transsylvania“

pentru a cărei conducere am aplicat pe domnul WILHELM JANAUSCHEK, începând dela 1 Ianuarie st. n. 1899.

Acest hotel este corăspunzător arangiat tuturor cerințelor moderne. Dispun de odăi spațioase, mâncări după gust pregătite, precum și beuturi veritabile, toate acestea pe lângă

PREȚURI MODERATE!

În fiecare săptămână arangiez de două-ori **CONCERT** (Mărcurea și Sâmbăta).

Afară de acestea, bucătăria mea în toată săptămâna Sâmbăta dispune de pescării.

Mai departe am onoare a atrage atențiunea mult onoratului public asupra salei mele splendid arangiată pentru tot felul de petreceri precum: conveniri sociale, baluri, cununii etc.

Dispun de omnibus spațios și elegant, asemenea de trăsuri, cari în tot timpul stau la dispoziția onoratului public.

Rugându-mă pentru spriginul onoratului public, semnez

cu toată stima

Julius Eisenburger.

(450) 2—3

„Minerva“ institut tipografic

Orăștie, (Szászváros) Strada Berăriei Nr. 8.

Efectuește tot soiul de lucrări aparținătoare artei tipografice.

Bancă generală de asigurare.

CES. REG. PRIVIL.

ASSICURAZIONI GENERALI

Fondată în 1831.

IN TRIEST

Fondată în 1831.

Fond de garanță: 143,645.142'28 Coroane.

Asigurează pe lângă condițiunile cele mai favorabile:

Pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitale pe casul morții și pentru termine fixate de zestre și rente.

În contra pericolului de foc și exploziune, clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse pe câmp, mobilii, precum și în contra grindinei, cu un cuvânt tot felul de nenorociri ce ar putea omul întâmpina în viața sa.

Representant pentru Orăștie și giur:

IOAN I. VULGU.

(441) 2—10